

המסע אל הדרשה שלי

אוריין מתתיהו/ ו'1

ביה"ס תל"י אדם ועולמו

גבע בנימין

קצת על עצמי

שמי הוא אוריין, הוריי בחרו לי את שם זה כיוון שהתחברו לביטוי הנקרא " בר – אוריין" שפירושו תלמיד חכם. תחביבי הם לנגן בגיטרה, לשמוע מוסיקה ולקרוא ספרים. אני מאוד אוהבת לעסוק במוסיקה ברוב הפעמים זה מרגיע ומשמח אותי. נולדתי בתאריך 26.3.2003 כ"ג באדר ב' תשס"ג בתאריך זה קרו מספר אירועים היסטוריים משמעותיים אחד מהאירועים התרחש בשנת 1950. בתאריך זה העלו את עצמותיה של הצנחנית היהודייה חנה סנש. חנה כזכור צנחה לשטח הונגריה בזמן ששירתה בצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה. חנה נתפסה ונחקרה בעיוניים והוצאה להורג בשנת 1944 שש שנים לאחר מותה העלו את עצמותיה ארצה. וקברו אותה בהר הרצל. אין ספק שחנה סנש הייתה גבורה ובין הנשים הראשונות שהביאו לשינוי במעמד האישה. אירוע נוסף שהתרחש הוא חתימת הסכם שלום בין ישראל למצרים. צעד זה משמעותי מבחינה לאומית מכיוון שהוא מסמל את סוף המלחמה בין ישראל למצרים ומהווה דוגמא למדינות השכנות הנוספות שלנו- שניתן להגיע הסכם שלום הדדי.

קשר משפחתי

במשפחתי המורחבת לא היה נהוג לחגוג בת מצווה. אמי ודודותיי ציינו מאורע זה במסיבה כיתתית וקיבלו מתנה מיוחדת שבחרו מההורים (בד"כ תכשיט).

לעומת זאת, את מסיבת בר המצווה נהגו לחגוג במשפחתנו ברוב הדר-והחגיגה כללה בתוכה הכנות רבות והתרגשות עצומה. אירוע בר המצווה אצלנו מתחלק בד"כ לשלושה חלקים: עלייה לתורה, אירוע חגגי באולם ושבת חתן. במשפחתו של אבי הוא הבן היחיד מבין שלושת הילדים של סבי וסבתי. את אירוע הבר מצווה שלו חגגו במשך מספר ימים אך הוא בהחלט יודע לתאר בדייקנות גם את ההכנות הרבות לאירוע, בין היתר גם את ההכנה לקריאה בתורה עם אביו. לדבריו, בתאריך הלידה העברי שלו הוא עלה לקרוא בתורה בבית הכנסת השכונתי שלהם. לאחר התפילה כל ציבור המתפללים והמשפחה ליוו בכלי נגינה ושירה את אבי לביתם של סבי וסבתי ושם בגינה הגדולה נערכה סעודה "כיד המלך" שנמשכה עד שעות הערב המאוחרות. כעבור יומיים חגגו לו בר מצווה באולם אירועים אליו הגיעו המשפחה המורחבת, חברים, שכנים ומכרים. כולם הגיעו לשמור בשמחתו של אבי ולשמוע אותו קורא את הדרשה שחיבר בעצמו לרגל המאורע. לסיום החגיגות התכנסה המשפחה המצומצמת ויחד עם חברים לשכונה ציינו לאבי את השבת חתן בהרבה שמחה והתרגשות.

בגרות ואחריות

לפי דעתי כבוגרת העומדת להיכנס לגיל מצוות עלי לתת את הדעת לזכויות והחובות החדשות שלי :

חובותיי הם :

- * לקיחת אחריות על מעשים שלילים וחיוביים.
- * חשיבה על הכלל.
- * עזרה בבית ולהורים.

זכויותיי הם :

- * בחירה חופשית על החלטות המתאימות לבני גילי.
- * יותר דמי כיס.
- * לנסוע לבד בתחבורה ציבורית מחוץ ליישוב.

ניתן לראות כי כבוגרת יש לי גם זכויות וגם חובות במגוון תחומי החיים אך אני יודעת שעלי לזכור שללא חובות אין זכויות.

בנוסף, להיות בוגר לדעתי זה לקחת החלטות חשובות לגבי עתיד וליישם, לדעת להעניק מעצמי לאחרים, להיות מסור ואחראי, לתת כבוד לאחר ולשונה ממני.

פרשת השבוע שלי

פרשת השבוע שבה נולדתי היא פרשת "ויקהל" והיא נמצאת בספר שמות פרקים ל"ה-ל"ח פסוק כ"א. פרשת "ויקהל" נפתחת בציווי של ה' למשה להקהיל (לאסוף) את כל בני ישראל, ולצוות עליהם ציוויים שונים. הציווי הראשון בפרשה הוא על שמירת השבת "שִׁשְׁתַּיִם יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לְכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לַה' כָּל-הָעֹשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה יוּמָת" (שמות פרק ל"ה, פסוקים ב'-ג'). בהמשך הפרשה ממשיך ה' ומצווה על כל בני ישראל להרים תרומה לבניין המשכן, הם התבקשו לתרום בעיקר חומרים יקרים הראויים לשימוש.

מבצע ההתגייסות הכללי לבניית המשכן החל: האנשים והנשים תרמו זהב שהיה ברשותם (ואפילו נתנו לשם כך את תכשיטיהם האישיים!) את חומרי הצביעה, ואת יתר החומרים הנדרשים – בעוד שהנשיאים וראשי הקהל הם אלה שהביאו את השמן, את הבשמים ואת האבנים הטובות. לאחר מכן, משה הורה לאומנים להתחיל לעבוד. ראשית, הוכנו היריעות שכיסו את המשכן, וחוברו זו לזו. בהמשך נעשו הקרשים, והאדנים שחיברו ביניהם. לאחר מכן, הגיעה תורה של הפרוכת, שהפרידה בין קודש הקודשים לבין שאר המשכן. בשלב זה הגיע תורה של בניית כלי הקודש: ארון הקודש, השולחן, המנורה, מזבח הקטורת שעליו הקטירו קטורת, מזבח העולה שעליו הקריבו קרבנות, והכיור. סופה של הבניה הוקדש להכנת החצר שסבבה את המשכן: העמודים, היתדות, האדנים והקלעים.

אני והפרשה שלי

הפסוק שבחרתי לצטט מתוך הפרשה נמצא בפרק ל"ו פסוק ג' :
" ויקחו מלפני משה את כל התרומה אשר הביאו בני ישראל למלאכת
הקודש לעשות אותה והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר"

הרמב"ן מפרש פסוק זה כך שביום אחד הביאו עם ישראל את כל הנדבה
(תרומה) אל משה באוהל מועד. ומשה שראה את התרומות הרבות ביקש
מעם ישראל להביא את התרומה ישר לבעלי המלאכה עד שהם אמרו די
לתרומות, הרמב"ן משבח את הנדיבות של עם ישראל שהזדרזו לעשות
את המצווה מוקדם בבוקר, והכי חשוב שהם עשו זאת בלב שלם.
התחברתי לפסוק זה מכיוון שאני חושבת שחלק מבגרות זה לדעת לחשוב
על הסביבה ועל אנשים הזקוקים לנדבה. אדם בוגר הוא אדם שמסוגל
להעניק מעצמו ומכישרונותיו לאחרים בלב שלם ובשמחה. בנוסף
התחברתי לפסוק זה מפני שאני מאמינה מאוד בתרומה ונתינה לחברה
בה נמצאים. כאשר עוזרים השכר הוא עצום, ההרגשה בנתינה הינה
הרגשה עילאית.

הערך שעולה מתוך הפסוק שבחרתי הוא ערך הנתינה. הייתי רוצה לקחת
אחריות על ערך זה וליישמו בחיי האישיים, בבית הספר וגם במשפחה.
אני חושבת שחשוב לפתוח תמיד את עינינו ולשים לב במה אנו יכולים
לתת ולתרום לאחרים לדוגמא: לתת צדקה למקבץ נדבות ולהשתתף
בטקסי התרמה. סבי היקר מהווה עבורי דוגמא קלאסית לערך זה מכיוון
שבכל שנה בחג פורים הוא תורם מכספו הפרטי וקונה מצרכים חשובים
(אורז, שמן, קמח/מצות וכד') ותורם אותם לנזקקים שעליהם שמע
בשכונה. מרגש אותי בכל שנה מחדש לראות זאת כי הוא עושה זאת
בקביעות ובמסירות למרות שאף אחד לא מכריח אותו לתת את התרומה
המכובדת הזו וראוי לציין כי למרות שהוא מבוגר הוא ממשיך לקיים ערך
זה מתוך שמחה ואהבה.

דוגמא אישית שלי ללקיחת אחריות

בשנה שעברה השתתפתי יחד עם אמי בסיוע לתלמיד שחינכה שמשפחתו לא הייתה יכולה לארגן לו בר מצווה מכיוון שהם היו חסרי אמצעים. אימא שלי שכאמור הייתה מחנכת הכיתה דאגה למקום מכובד ביישוב ולגיוס תרומות לכיבוד עשיר ומכובד לעלייה לתורה. היא גם דאגה לשמח אותו ואת משפחתו ונתנה להם הרגשה טובה ומכבדת ביום המאורע, כאילו הם אלו שארגנו בעצמם את הכל. אני אישית עזרתי לאמי בארגון הכיבוד והאולם לפני ואחרי האירוע. עשיתי זאת בלב שלם ובשמחה למרות שלא הכרתי באופן אישי את התלמיד. היה לי חשוב לתת מעצמי ולעזור לזולת. כשעזרתי לתלמיד וראיתי שהוא שמח וכיף לו הרגשתי טוב עם עצמי והיה לי נעים שהצלחתי לעזור לשמח מישהו.

עוגת בר המצווה שהכנו

תודות

בסיום הדרשה ורגע לפני כניסתי לגיל מצוות בראש ובראשונה ברצוני להכיר תודה להוריי היקרים אשר מנחים, מובילים אותי ותומכים בי בכל צעד וצעד שלי. בנוסף אני מודה למשפחתי המורחבת סבי, סבתי, דודותיי ודודיי אשר תמכו בי לאורך כל הדרך והאמינו בי שאגיע גבוה ואתן נחת להוריי. אני מודה לאחי ולאחיותיי שתמיד היו שם לצדי במריבות ובשמחות. בנוסף אני מודה למורותיי שתמיד תמכו בי בתחום הלימודי ודאגו לי בכל מה שהייתי צריכה.

אחרונים חביבים אני מודה לחבריי הטובים שתמיד היו ואני מקווה שימשיכו להיות לצדי לאורך כל הדרך.

כל אחד ואחד מהם תרם לאישיותי ולתהליך שעברתי מהילדות לבגרות.